

Arrest

nr. 133 044 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen het koninklijk besluit van 13 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten [...]

*en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/02/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verzoekende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid, nu verzoekster niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort met geldig visum, zodat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing haar geen voordeel kan opleveren ingevolge de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, voortvloeiende uit artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), om haar opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ingegeven door het feit dat op 22 februari 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesproken en door artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt

geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, haar opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan haar dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3. Niettegenstaande hetgeen hiervoor werd vastgesteld, dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Ter zitting daarover bevestigd, verwijst de verzoekende partij naar haar slechte medische situatie en naar de schending van artikel 3 van het EVRM, zoals uiteengezet in haar verzoekschrift. Aangezien het aan de verzoekende partij toekomt om het resterende belang dat zij heeft duidelijk af te lijnen, wordt het onderzoek beperkt tot de elementen die zij zelf aangeeft als zijnde van belang.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM

3.1. De verzoekende partij betoogt, wat de schending van artikel 3 van het EVRM, in eerste instantie wat volgt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.”

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 97 710 van 22 februari 2013 werd, ingevolge het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, reeds het volgende geoordeeld:

“Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat er nog steeds “bedreiging is voor de burgerbevolking” nu verwerende partij zelf toegeeft dat er nog altijd een negatief klimaat is, stelt de Raad vast dat verwerende partij niet ontkent dat er zich nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen in Tsjetsjenië, doch tevens uitvoering motiveert waarom de nog aanwezige gevechtshandelingen in Tsjetsjenië een uiterst gericht karakter vertonen waardoor voor burgers het bestaan van een “reëel” risico op het lopen van ernstige schade ingevolge “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet niet aanwezig is. Verzoekende partij weerlegt het gericht karakter van de nog voorkomende gevechtshandelingen niet en brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 13, “Subject Related Briefing” – “Russische Federatie/Tsjetsjenië”, “Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 16 juli 2012) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”

Derhalve werd reeds getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Door thans slechts te verwijzen naar rechtspraak ten tijde van de Vaste Beroepscommissie, die feitelijk achterhaald is, en zonder enige verwijzing naar objectieve bronnen die erop zouden kunnen wijzen dat de situatie zoals beoordeeld door de Raad in het kader van de beroepsprocedure inzake haar asielaanvraag, brengt verzoekster geen enkel concreet argument bij om alsnog een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.3. Verder, aangaande haar medische situatie, doet de verzoekende partij in haar verzoekschrift gelden dat het bevel werd afgeleverd op het ogenblik dat haar aanvraag om medische regularisatie hangende is zodat geen rekening wordt gehouden met haar medische problematiek en zij desgevallend nog voor zij een positieve beslissing kan bekomen, dreigt uit het land te worden gezet.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan geen dergelijk bevel aan de vreemdeling zou mogen worden gegeven - het indienen van een dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen - moet worden vastgesteld dat zij geen belang meer heeft bij deze grief, nu uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat inmiddels een beslissing werd genomen over deze aanvraag die op 18 april 2014 ongegrond werd bevonden. Ter zitting wordt niet aangevoerd dat de verzoekende partij op grond van de thans aangevochten akte reeds voor die datum gedwongen zou zijn verwijderd, en er zijn geen gegevens in het dossier aanwezig die daar anders over zouden moeten doen oordelen.

Waar verzoekster nog doet gelden: *“Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf door uw zetel, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken”,* moet er vooreerst op worden gewezen dat, in de mate dat zij deze argumentatie zou betrekken op haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de Raad in het kader van een beroep tegen de beslissing dienaangaande niet de bevoegdheid heeft om een *“definitieve uitspraak tot legaal verblijf”* te doen noch om enige verblijfstitel af te leveren. Verder kan niet worden voorbijgegaan aan het privilège du préalable en de uitvoerbaarheid die aan administratieve rechtshandelingen kleven en die ertoe leiden dat niet zonder meer kan worden gesteld dat het louter indienen van een beroep op zich de afgifte van het thans aangevochten bevel in de weg zou staan.

Voorts komt het aan de verzoekende partij zelf toe om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken met concrete elementen. Immers, wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Door enkel en alleen te verwijzen naar haar aanvraag tot medische regularisatie en zich te beperken tot algemene beschouwingen omtrent het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM blijft de verzoekende partij daartoe in gebreke. Het weze bovendien andermaal benadrukt dat verzoekster geen belang heeft bij haar betoog in de mate dat zij de bestreden beslissing verwijt niet te zijn voorafgegaan door een onderzoek naar het risico aangaande artikel 3 van het EVRM om de enkele reden dat er nog geen beslissing was over haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nu deze beslissing inmiddels werd genomen, vooraleer verzoekster gedwongen werd verwijderd, en deze afwijzend was ten aanzien van haar aanvraag.

3.4. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS